MARTINA SAHLER

OÁZA ŠTĚSTÍ

KLOKAN

edice

Copyright © der detschsprachigen Ausgabe 2023
by Martina Sahler
This edition is made possible under a license
arrangement originating with Amazon Publishing,
www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literacy Agency s.r.o.
Translation © Lenka Kubešová, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu
Die Frauen von Luxor: Der Traum von einem fernen Glück
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Tinte & Feder, Luxembourg
přeložila Lenka Kubešová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-766-4

1

Údolí králů nedaleko Luxoru, leden 1923

Pouštní slunce statečně polykalo mlhu, která toho rána zahalila Údolí králů, a teplý vánek vířil zrnka zlatého písku. Nad hroby a ruinami kroužili dva orli. Měli pootevřené zobáky, jako by křičeli, ale dav lidí hluboko pod nimi je neslyšel. Francine Tremblayová zavedla svého osla na okraj karavany a zamířila na malou vyvýšeninu táhnoucí se podél skály. Odsud měla krásný výhled na zástup novinářů a zvědavců, který se jako had klikatil od břehů Nilu až k hrobce KV62, místu posledního odpočinku krále Tutanchamona a největší senzaci v dějinách egyptologie.

Kolem ní proudili muži a ženy, někteří na koních, oslech a mulách, jiní raději zvolili drožku, a mezi nimi se proplétali domorodci s nosítky. Francine je zamyšleně pozorovala a napadlo ji, co by si o tomto průvodu asi pomyslel dětský král. Před třemi tisíci lety by mu nejspíš nepřišlo zvláštní, že se lidé vydají na tak dlouhou pouť, jen aby na vlastní oči viděli jeho slávu. V tvářích mužů a žen, kteří denně mířili k jeho hrobu, se však nezračila posvátná úcta, ale hladová touha po senzaci. Evropští šlechtici, reportéři z celého světa i vědci z nejvýznamnějších univerzit se bok po boku blížili k místu, které loni v listopadu objevil britský egyptolog

Howard Carter se svým týmem. Lidstvo zachvátila horečka jménem Luxor.

Hosté se ubytovali ve velkých hotelích na východním břehu Nilu. Aby se dostali do Údolí králů, museli přeplout přívozem na druhou stranu řeky. Tam si pronajali zvířata nebo drožky, které je provezly nejprve úrodnými loukami a poté skalnatou krajinou. Na této straně řeky, kde se kromě hrobek faraonů krčilo jen několik vesniček, stál i Carterův dům a pouštní vila, ve které bydlela Francine se svými přáteli.

Měla obrovské štěstí, že jako reportérka londýnského deníku *Times* mohla být u toho, když se oči celého světa upínaly k Luxoru. Kdykoli si uvědomila, že se jí splnil celoživotní sen, srdce jí poskočilo radostí. Na druhou stranu se bála, že jí při postupném otevírání hrobky uteče něco podstatného. Vědci před sebou měli velice důležitý úkol. Místo posledního odpočinku krále Tutanchamona nenajdete každý den. Tento objev předčil všechny dosavadní nálezy a Francine nechtěla čtenáře *Times* ochudit ani o sebemenší detail.

Lidi hltali příběhy o pokladech a dobrodružstvích, a právě to jim teď Francine mohla dopřát. Po letech nudných článků o válečných reparacích a konferencích bylo zase o čem psát. Howard Carter vypadal, jako by nemohl uvěřit, že konečně narazil na zlatou žílu. V posledních letech se mu lepila smůla na paty. Jednou pozval novináře a významné hosty, aby v jejich přítomnosti nakonec otevřel jen prázdný hrob. Jindy se celý rok snažil prokopat dvěma sty metry horniny, aby se mu pak do duše zakousla jen marnost. Díky Tutanchamonovi se z něj ze dne na den stala hvězda.

Novináři z celého světa se zuřivě rvali o žhavé novinky. Někteří dokonce zapomněli na svou dobrou pověst, jen aby mohli plnit noviny ohromujícími titulky. Kolem Francine pospíchali zpravodajové z agentury *Reuters, American Associated Press, Morning Post, Yorkshire Post, Daily Mail,*

Figaro, New York Times nebo z berlínských novin *Vossische Zeitung*. V uších jí zněla směsice angličtiny, egyptštiny, francouzštiny a němčiny. Novináři se překřikovali, aby se v tom zmatku vůbec domluvili. Kopyta unavených zvířat vířila písek. Francine si zakryla hidžábem i nos a ústa, aby se jí lépe dýchalo. Rudá látka ladila s kalhotami s širokými nohavicemi, které si nechala na zakázku ušít přímo v Luxoru. K nim si oblékla tmavě modrou tuniku a vysoké kozačky. S výběrem oblečení jí pomohla její dobrá přítelkyně Victoria Parkerová, která tu žila už více než rok. Francine do Luxoru přijela teprve v září. Doprovodil ji sem její bratranec Lucas Hodgson, který se ji snažil podpořit v nekonvenčním životním stylu, přestože její rodičům se to ani trochu nelíbilo. Egyptolog Lucas, který se specializoval na dešifrování hieroglyfů, byl členem týmu Howarda Cartera a byla to z velké části jeho zásluha, že Francine mohla pracovat jako zahraniční reportérka. Její kolegové se snažili nedostatek znalostí vykompenzovat bujnou fantazií, zatímco ona čtenářům předkládala pouze ověřené informace. A ještě jedna věc byla pro její články typická – všechny končily otázkou, a tak si čtenáři museli koupit další vydání *Times*, aby se dozvěděli, co se stalo dál.

V lednu panovalo v Luxoru optimální počasí. Teploty v noci klesaly, aby si země trochu odpočinula, a během dne opět vystoupaly na příjemných pětadvacet stupňů. Francine, která většinou nosila volné šaty z chladivého hedvábí, si tedy neměla na co stěžovat. Teď vytáhla z brašny připevněné na sedle sytě zelený slunečník a rozevřela ho. Byl to obyčejný kus masivního dřeva potažený plátnem, ale v horkém poledním slunci jí mnohdy prokázal velkou službu. A když byl člověk opatrný, mohl ho použít i k zjednání respektu, když byli kolegové neurvalí nebo domorodci příliš dotěrní.

Francine uvažovala, jak se musely cítit ostatní ženy, když v těžkých cestovních šatech a s širokými klobouky na hlavách balancovaly na hřbetech kolébajících se oslů. Pánové

z vyšších kruhů na sobě měli obleky šité na míru a na čele se jim perlily krůpěje potu. Novináři si však oblečením hlavu nelámali. Většina z nich si oblékla společenské kalhoty s kšandami, košili s vyhrnutými rukávy a kšiltovku proti slunci. Mnozí popoháněli naložená zvířata, ale reportérovi z *News Today* přesto nestačili. Freddy Griffith, kterému zpod čepice vykukovaly černé kučery, bezohledně křičel na ostatní: „Uhněte!“ Potom znovu pobídl svého koně do cvalu.

„Nemáte strach, že vám něco uteče?“ ušklíbl se na Francine, když kolem ní projížděl.

Ta jen nadzvedla slunečník. „Uvidíme, kdo svou zprávu odtelegrafuje jako první.“ Novináři se každý večer řítili k *Eastern Telegraph Company* a tento šílený závod o čas připomínal koňské dostihy. Do listopadu 1922 vyřizovala kancelář jen sporadické telegramy, které tu a tam přišel poslat nějaký turista, ale nyní měli úředníci plné ruce práce. Francine měla štěstí, že byla mezi všemi novináři jediná žena, a proto měla u vedoucího kanceláře, Zuberiho Hameda, protekci. Často ji vytáhl z fronty reptajících nedočkavců a obsloužil ji přednostně. Francine si uvědomovala, že ji kolegové kvůli tomu nemají v lásce, ale mileráda toto riziko podstoupila, protože výhody, které jí z toho plynuly, byly mnohem cennější. Nikdo totiž nezveřejňoval novinky z Údolí králů tak rychle a spolehlivě jako *Times*.

Freddy to dobře věděl, a proto se na ni teď zamračil a opovržlivě mávl rukou. Tento urostlý mladík s pečlivě učesanou pěšinkou by mohl být velice přitažlivý, jenže v obličeji se mu zračily arogance a závist. Každý ho poznal podle křiklavě zelených šlí, které na jeho bílé košili zářily jako cosi jedovatého. Francine ho obdařila zářivým úsměvem. Potom nasedla na svého osla a znovu se připojila ke karavaně.

Lady Amelia Dunstanová, která se ocitla přímo před ní, se na ni otočila a pokynula jí na pozdrav. Na hlavě se jí skvěl obrovský klobouk a vrhal stín na její kulatý obličej. Francine však neušlo, že trochu ohrnula nos. Její dcera Grace

vypadala jako mladší kopie své matky. Měla na sobě kloboučekk, který ani v nejmenším nelichotil jejím baculatým tvářím, a tvářila se snad ještě povýšeněji než Amelia. Francine si už dávno zvykla na to, že se k ní ambiciózní ženy nechovaly zrovna přátelsky. Snad jim připomínala mládí v rodném domě, kde se musely řídit zkostnatělými společenskými konvencemi. Naštěstí si Francine našla v Luxoru kamarádky, které ji podporovaly v jejím životním stylu. Kývla oběma dámám na pozdrav. Potkaly se už v Londýně, protože Dunstanovi se dobře znali s jejími rodiči, kteří nemohli přenést přes srdce, že jejich dcera raději cestovala jako reportérka po celém světě, místo aby se provdala za muže z vyšších kruhů a věnovala se charitě. Takový život měly nalajnovaný mladé dámy z britského hlavního města, ale Francine si vůbec nelámala hlavu tím, co od ní ostatní očekávají.

Lady Dunstanová se na ni medově usmála. „Drahá slečno Tremblayová, zaslechla jsem, že máte známé v týmu archeologů."

„Ano, pan Hodgson je můj bratranec."

„Ach, já vám tak závidím, že můžete pracovat po boku pana Cartera. Nemohla byste nás někdy představit? Vlastně jsme se s ním už jednou setkaly, když lord Carnarvon pořádal recepci na Highclere Castle, ale on si nás určitě nemůže pamatovat. Tady moje dcera," ukázala na Grace, „egyptologii přímo miluje a velice ráda by si o ní s panem Carterem popovídala. Myslíte, že byste to dokázala zařídit?"

Francine se zhluboka nadechla. „Pan Carter je velice zaneprázdněný."

„Chápu." Lady Dunstanová stiskla rty a odvrátila se od ní.

Tyto dvě dámy nebyly první, kdo Francine prosily, aby je seznámila se slavným egyptologem. Naštěstí z jejího tónu pochopily, že se jejich prosbou nehodlá zabývat. Matka a dcera si vyměnily významné pohledy a Francine bylo jasné, co si o ní myslí.

Vedle ní jel Sujan Kamal, který měl pod turbanem tak hladké rysy, jako by to byl dávný egyptský faraon. Bílá galabíja mu vlála kolem vysoké, štíhlé postavy. Pracoval jako redaktor *Egyptian Gazette* a Francine si ho vážila, protože byl velice klidný a pokaždé s ní jednal slušně. Teď ji pozdravil a na snědé tváři se mu rozlil zářivý úsměv. „Myslíš, že dneska otevřou další dveře?“ zeptal se.

„V předsíni je ještě několik věcí. Určitě nebudou násilím otevírat další dveře a riskovat, že tím ty předměty poškodí.“

„Obdivuju jejich trpělivost.“ Sujan vystudoval v Londýně anglickou literaturu, poté se vrátil do rodného Luxoru a začal se živit jako novinář. Mluvil perfektně anglicky a jen podle odlišné výslovnosti hrtanových souhlásek bylo patrné, že to není jeho mateřština. Nyní se zazubil. „Kdybych narazil na Tutanchamonovu pečeť já, okamžitě bych vypáčil všechny dveře, abych zjistil, jestli jsem konečně narazil na poklad, nebo zase jen šlápl vedle.“

Francine se rozesmála. „Máš pravdu, vědci jsou prazvláštní tvorové. Ale myslím si, že přesně vědí, co dělají. Od prvního okamžiku si byli jistí, že je to Tutanchamonův hrob. Howard o tom ani na vteřinu nezapochyboval.“

„Nemůžu uvěřit, že ho až doteď nikdo nenašel a nevykradl.“

„Pokud se nepletu, hroby byly většinou vyrabovány krátce po králově pohřbu, ne až v novověku. Vědci přece několikrát narazili na otvory, kterými se mohl protáhnout velice štíhlý muž nebo malé dítě. Nepronesli by jimi velké předměty, třeba sochy nebo zlaté vozy, ale nejspíš se jim podařilo ukrást alespoň šperky. Na zemi se někdy dokonce válely perly z přetržených náhrdelníků.“

Úzká cesta nyní vedla skalní soutěskou a dav začal zpomalovat. Po chvíli už nebylo možné udělat ani krok dopředu, ani zpět. Francine byla ráda, že si s sebou vzala slunečník. Prodavači, kteří měli brašny na břiše plné limonád a suvenýrů, se snažili prodírat tam a zase zpátky, aby využili neplánovanou přestávku k prodeji svého zboží. Nad davem se

rozléhaly hlasy průvodců a oslíkářů a od skalních stěn se odrážely nadávky a křik. Místní rolníci pohotově postavili stánky, nabízeli vyhládlým turistům jehněčí maso s chlebovými plackami a Údolím králů se začala linout vůně česneku.

Když konečně prošli soutěskou, otevřel se jim výhled na místo posledního odpočinku krále Tutanchamona, podél kterého se táhla nízká zídka. Nejlepší místa byla samozřejmě dávno obsazená a všichni se chovali jako doma. Usadili se a začali z piknikových košů vytahovat nejrůznější pečivo a nápoje. Mnozí měli na krku fotoaparát, aby byli připravení, kdyby se stali svědky další senzace. Muži v lehkých lněných oblecích a se slamáky na hlavách seděli s překříženýma nohama na verpáncích a listovali v novinách, ženy si na zem rozložily kostkované deky a pustily se do pletení. Někteří si krátili čas čtením, jiní si vyměňovali drby o britské společnosti v údolí Nilu. Nikdo z nich však nespustil oči z vědců a jejich pomocníků, kteří se jako duchové pohybovali mezi Tutanchamonovou hrobkou a sousedními jeskyněmi a ani náznakem nedali najevo, nad čím přemýšlí. Co asi skrýval Oscar Parker pod kusem plátna? Co pošeptal Howard Carter fotografovi Harrymu Burtonovi? Který artefakt chemici právě potírali tou odporně páchnoucí tekutinou?

Terénní pracovníci obehnali hrobku červenou páskou. Pokud by někdo tuto hranici nerespektoval, byl by bez milosti vykázán. Francine zavřela slunečník a protlačila se až k pásce. Snažila se zahlédnout Victorii Parkerovou, která v Carterově týmu pracovala jako ilustrátorka, a navíc asistovala Harrymu Burtonovi při focení. Loni v létě se díky své píli naučila fotografovat a vyvolávat snímky, a to, že jí slavný fotograf *Metropolitního muzea umění* zanedlouho nabídl, aby mu dělala asistentku, považovala mladá Britka za velkou čest.

Vtom ji Francine spatřila. Victoria měla kolem krku uvázaný žlutý šátek a tváře jí jen hořely. Právě vycházela z hrobu, který nyní sloužil jako fotolaboratoř a temná komora. Tam

vyvolávali fotografie všech artefaktů, aby je později mohli roztřídit a klasifikovat. I přilehlé jeskyně získaly své uplatnění – z jedné se stala chemická laboratoř, jinou využívali jako sklad a další jim posloužila, když si chtěli na chvíli odpočinout. V hrobce se nacházelo tolik pokladů, že jen jejich třídění jim zabere dlouhé týdny. Věděli, že narazili na nejvýznamnější sbírku staroegyptských pokladů. Victoria byla oblečená podobně jako Francine. Měla na sobě pruhované široké kalhoty a tuniku plnou kapes a poutek. Každého na první pohled upoutaly její šikmé oči a snědá pleť. Kdo ji neznal, nikdy by nevěřil, že je Britka. Turisté ji často považovali za místní ženu. Když Victoria spatřila Francine, rozzářila se. Rozběhla se k ní, nadzvedla pásku a nechala ji vstoupit na území vyhrazené pouze vědcům. Z davu se ozvalo nespokojené reptání a poznámky, že *Times* má neustále nějakou protekci. Movité nedočkavce zajímala cena, kterou by museli uhradit, aby se také dostali dovnitř.

Victoria se na všechny usmála. „V žádném případě o nic nepřijdete, dámy a pánové, jen nám prosím dejte ještě trochu času."

Ještě v chemické laboratoři obě ženy slyšely nespokojené hlasy, které k nim doléhaly zvenčí. Jeskyně byla prosycená pachem dezinfekce, a vědci do ní dokonce zavedli elektřinu. Od hrobky až k Nilu se táhla železniční trať. Místní po ní přepravovali cenné artefakty a nakládali je na lodě, které je odvážely do muzea v Káhiře.

„Podařilo se ti včera odeslat zprávu včas?" zajímala se Victoria. Vědci totiž oznámili, že během několika dní otevřou poslední dveře, za kterými se pravděpodobně skrývá rakev s Tutanchamonovou mumií.

Francine se usmála. „Samozřejmě. Vždyť víš, že jsme se Zuberim přátelé. Myslím, že mu je mě líto, protože nemám tak ostré lokty jako moji kolegové. Jsem mu velice vděčná, že pro mě má takové pochopení."

Victoria se uculila. „Škoda, že je tak starý, pupkatý a pod fezem mu nezbyly skoro žádné vlasy. To by byla partie!“

„Nech toho,“ mávla rukou Francine. Neměla ráda, když jí někdo naznačoval, že by si měla najít partnera. Zamilovala se jen jedinkrát v životě a nedopadlo to zrovna nejlépe. Ten muž jí zlomil srdce a ona se tehdy zařekla, že se nenechá znovu zranit. Nyní byla na nejlepší cestě, aby dokázala hodit za hlavu všechno, co ji až do loňského roku trápilo.

Její bratranec Lucas Hodgson věděl, co se jí přihodilo. Byl při tom, když se ti dva seznámili, a utěšoval svou sestřenici, když jejich láska skončila. Než vyrazili do Luxoru, Francine Lucase požádala, aby o této aféře nikomu neříkal. Věděla, že na Lucase se může kdykoli spolehnout, protože když dal někomu slovo, nikdy by ho neporušil. Kromě toho ho pramálo zajímaly milostné pletky ostatních, takže ho jistě nijak netrápilo, že její tajemství nesmí prozradit. Pokaždé upřednostnil hovory o vědě před společenským tlacháním. Francine ho měla ráda takového, jaký je, a tvrdila o něm, že to je její *nejoblíbenější příbuzný.*

Nemohla však tušit, že si v Luxoru najde tak skvělou přítelkyni, jako byla Victoria. Netrvalo dlouho a už se svěřovaly jedna druhé a Francine věděla, že jí jednou prozradí i své největší tajemství. Na to však bylo ještě příliš brzy. Neodvažovala se otevřít Pandořinu skříňku a vypustit na svobodu všechny démony, kteří ji ještě loni pronásledovali ve dne v noci. Chtěla nechat minulost daleko za sebou a užívat si nového života.

Victoria ji najednou objala. „Poznám, když tě něco trápí. Chci, abys věděla, že se mi můžeš kdykoli svěřit. Jsme přece tvoji přátelé. Nebo snad ne?“

Francine se na ni usmála. Jako by jí Victoria viděla přímo do duše. „Jste ti nejlepší přátelé, jaké si může člověk přát, ale dejte mi ještě trochu času. Jsem ráda, že jsem tady přišla na jiné myšlenky.“

Victoria se k ní zpočátku chovala dost chladně, ale Francine už dávno věděla, co ji k tomu vedlo. Když totiž loni přijela do Luxoru, Victoria byla až po uši zamilovaná do Lucase. Netušila, že Francine je jeho sestřenice, a jejich důvěrná objetí a živé rozhovory si vysvětlila úplně jinak. Když se dozvěděla, že jsou příbuzní, kteří se snaží plout proti proudu zkostnatělé společnosti, spadl jí kámen ze srdce.

Poté, co Victoria zjistila, že se jí Francine nesnaží Lucase přebrat, staly se z nich nejlepší kamarádky. Dvě ženy, pro které byly osobní svoboda a jejich povolání nadevše. Slíbily si, že se budou vzájemně podporovat a nikdy se nezradí. Victoria seznámila Francine s dalšími Britkami v Luxoru, například s Charlie Wardovou, vědkyní, která z praktických důvodů nosila výhradně pánské oblečení a vlasy měla ostříhané na ježka. Představila jí také spisovatelku Samanthu Mooreovou, která se na břehu Nilu po letech znovu zamilovala do egyptologa Oscara Parkera a v jeho vile psala romány, které šly v Londýně na dračku. Ženy přece mohly prožívat mnohem větší dobrodružství než jen nudný stereotyp, který mladým dívkám z vyšších kruhů vštěpovala britská společnost. Francine byla vděčná, že ji tyto pozoruhodné ženy přijaly mezi sebe.

„Jistě že ti dáme čas," slíbila jí Victoria. „Ale teď bys měla jít do předsíně hrobky. Oscar, Howard a Lucas tam vášnivě diskutují o vztahu mezi Achnatonem, Smenchkarem a Tutanchamonem. Vyskládali tam artefakty, které podle nich potvrzují jejich teorii." Usmála se. „To je téma, které dokáže takhle rozvášnit jen odborníky, ale mohla by z toho být zajímavá reportáž. A kromě toho jsou teď krásně vidět obě sochy strážců před zapečetěnou pohřební komorou. Já jsem je nakreslila a Harry vyfotil. Veškeré podklady poskytneme novinářům, ale ty je samozřejmě dostaneš jako první."

Francine ji políbila na tvář. „Jsi zlatá. Hele, nechtěli náhodou Oscar se Samanthou odejít z Údolí králů a pracovat na vlastní pěst? Vypadalo to, že Samantha netouží po ničem

jiném, než aby mohla podporovat nadaného egyptologa. Kam se podělo to prvotní nadšení?“

Victoria se rozesmála. „Myslím, že žádný archeolog by si nenechal ujít jedinečnou příležitost být u otevírání Tutanchamonovy hrobky. Později se možná pustí do vlastních projektů, ale teď si chtějí užít tuto neobvyklou událost. Vlastně je to celkem pochopitelné. A já jsem šťastná, že s nimi můžu bydlet v jejich pouštní vile. Nerada bych se s nimi musela loučit. A už vůbec ne s Jamiem.“ Victorii velice záleželo na jejím čtrnáctiletém bratrovi, s kterým před rokem přijela do Luxoru.

„Jasně, to je úplně…“

„Victorie, podívej se na tohohle jestřába se sluncem na…“ Ve vchodu do laboratoře se objevil vysoký mladík. Měl na sobě lněné kalhoty a přes košili, kterou si u krku rozepnul, měl přehozený pracovní plášť.

Francine vzhlédla a ztuhla. Ty oči! Měly barvu jako nebe před bouřkou. Předpokládala, že tuto kovovou šeď bude mít navždy spojenou s mužem, který jí zlomil srdce, ale očividně se mýlila. Na chvíli se jí otevřely staré rány a do duše se jí zakousla bolest. Rychle se však vzpamatovala, potřásla hlavou a přinutila se k úsměvu.

„Ach, promiňte, nechtěl jsem vás rušit,“ řekl mladík.

„Ty nás vůbec nerušíš, Simone.“ Victoria těkala očima z jednoho na druhého.

Mladý laborant se na Francine zadíval déle, než bylo obvyklé. Jako by ho k ní cosi přitahovalo.

Ono kouzlo však zmizelo jako mávnutím kouzelné hůlky, protože Victoria usoudila, že by je měla představit. „Francine, to je Simon Edwards. Pracuje jako chemik, připojil se k nám teprve včera. Dohlíží na veškeré úpravy artefaktů a ponese zodpovědnost za to, pokud se některý z nich změní v prach.“ Victoria se snažila potlačit úsměv, ale v očích se jí šibalsky zableskло. „A Simone, tohle je Francine Tremblayová, reportérka *Times*.“

Simonovi se ve tváři mihl stín a Victoria si pospíšila s vysvětlením. „Já vím, že s novináři nemáme zrovna nejlepší zkušenosti, ale Francine je naše kamarádka. Váží si naší práce a na rozdíl od svých kolegů zveřejnuje pouze fakta, žádné nesmyslné spekulace."

Simon Edwards si oddechl. Napřáhl k ní pravici a usmál se. „Rád vás poznávám."

Francine jeho úsměv opětovala. Ačkoli jí na první pohled připomněl někdejší lásku, nyní si uvědomila, že má úplně jiné rysy. Podél úzkého obličeje mu splývaly dlouhé kadeře, přesně podle poslední módy. Nos měl, jako by ho vytesal nejlepší sochař. Na tváři s jemně tvarovanými rty mu nerostly téměř žádné vousy. Klasický krasavec. Jediné, co se jeho dokonalému obličeji příliš nehodilo, byly oči.

Simon přistoupil k Victorii a z hadru, který držel v ruce, vybalil figurku přísně vyhlížejícího zlatého jestřába se sluncem na hlavě. „Tohle byla součást výzdoby jednoho z triumfálních vozů. Právě ho připravuju na převoz. Myslíš, že bys ho nakreslila? Na fotografii nebudou vidět všechny detaily."

Victoria se sklonila nad artefaktem a uznale přejela dvěma prsty po jemné rytině.

Francine ucítila nával vzrušení, které vědce zachvátí při každém takovém nálezu. Přitom šlo jen o nepatrný zlomek pokladů, které našli a ještě najdou. Victoria a Simon zapáleně diskutovali o tom, jak by měla zachytit jestřába se slunečním kotoučem nad hlavou. Francine se s nimi rozloučila a zamířila k hrobce za ostatními vědci. Nemusela se otáčet, aby věděla, že ji kolegové, uvěznění za červenými páskami, závistivě probodávají pohledem. Věděli totiž, že jde za Howardem Carterem, Lucasem Hodgsonem a Oscarem Parkerem, kteří jí sdělí nejžhavější novinky. Se skloněnou hlavou pospíchala ke skalnímu výběžku, odkud vedla chráněná cesta k místu, kam si chodili vědci odpočinout a občerstvit se. Na stole jako vždy stály lahve s vodou a mísa s ovocem. Podél stěn se povalovaly ve spěchu odhozené batohy, brašny

a saka. Když se probojovala až dozadu, spatřila muže, který se přehraboval v jedné z tašek. Francine pohlédla na jeho záda a černé vlasy, které se mu na zátylku lehce vlnily. Ty kšandy! Mohl je mít v Luxoru ještě někdo jiný než… Vtom se muž zvedl, sevřel v ruce poznámkový blok a pootočil se tak, že Francine spatřila jeho profil. Cítila, jak se v ní začíná vařit krev. „Freddy Griffith! Co tady pohledáváš? Kdo tě sem pustil?“ Slyšela, jak se její hlas hrozivě odráží od stěn.

Freddy se tak polekal, až mu zápisník vypadl z ruky a zůstal ležet otevřený na písku. V očích se mu zračila panika. Rychle se však vzpamatoval a narovnal si čepici. „Na to samé bych se mohl zeptat já tebe.“

„Jenže já bych na rozdíl od tebe mohla odpovědět. Mě sem totiž pustili vědci.“

„Mě taky.“ Shýbl se, zvedl zápisník a chtěl se kolem ní rychle prosmýknout.

„To bych chtěla vidět,“ zasyčela a zabodla Freddymu hrot slunečníku přímo doprostřed hrudi. Mladý muž couvl a narazil zády do skály. Nechápavě zvedl ruce nad hlavu. Do obličeje mu spadl pramen černých vlasů, který ostře kontrastoval s jeho bledou tváří. Freddy pootevřel pusu, aby něco řekl, ale Francine ho předběhla. Nadechla se a z plných plic zařvala: „Pane Cartere, mohl byste prosím přijít? Máte návštěvu!“

Tahle fúrie mu tady chyběla! Freddy cítil, jak se mu dřevěný hrot slunečníku bolestivě zarývá do žeber. Znovu upustil zápisník a rychle ho odkopl k taškám. Nepotřeboval, aby ho vědci přistihli s předmětem doličným v ruce. Za normálních okolností by Francine snadno přemohl, ale když teď viděl její zarputilý výraz, obával se, že kdyby se jen nepatrně pohnul, byla by schopná mu ublížit. Vsadil tedy na svou nejúčinnější zbraň – šarm. „Ale no tak, Francine, neblázni.

Vždyť jsme přece kolegové. Měli bychom táhnout za jeden provaz. Ne nadarmo se říká, že ruka ruku myje.“

„Já se nebudu bratříčkovat s někým, kdo prohrabává cizí brašny!“

„Já…“

Zpoza rohu se vyřítil Howard Carter s dvěma dalšími muži. Všichni tři měli košile v podpaží úplně propocené. Práce v rozpálené hrobce byla očividně vyčerpávající.

„Co se to tady děje?“ Carter těkal pohledem z Francine na Freddyho a jeho kolegové mu zvědavě nakukovali přes rameno. Mladší z nich se zazubil od ucha k uchu a hřbetem ruky si posunul brýle, které mu sklouzly po zpoceném nose. Freddy ho od vidění znal z tiskových konferencí. Lucas Hodgson.

„Francine, koho jsi to ulovila?“

„To je Freddy Griffith z *News Today*,“ odpověděla reportérka *Times*. „Načapala jsem ho, jak vám šacuje věci.“

„To je nehorázná lež!“ vykřikl Freddy. „Jen jsem si chtěl vzít lahev vody, protože se mi po té úmorné pouti lepí jazyk na patro. Najednou se tady ale objevila slečna Tremblayová a začala mě ohrožovat slunečníkem!“

„To, co jsi měl v ruce, rozhodně nevypadalo jako lahev,“ houkla na něj Francine. Ukázala bradou na zápisník, jehož růžek vykukoval mezi brašnami. „Myslím, že ho zajímal právě tenhle notýsek. Nevíš, čí je, Lucasi? Nebo ty, Oscare?“

Lucas zvedl zápisník, stiskl rty a přikývl. Hrobku kromě Howarda Cartera prozkoumávala jen hrstka vědců. Freddy dobře věděl, že k nim patřili i Lucas Hodgson a Oscar Parker. Zajímavé. Lucas se tvářil, jako by se nechumelilo, ale Oscarovi se třásly ruce a z čela se mu řinul pot. Freddy dokázal vycítit nejslabší kus ve stádě.

Lucas podal zápisník Oscarovi. „To je tvoje, ne?“

Oscar zbledl. „Každý den do něj zapisuju, co jsme objevili, aby si to Jamie mohl o víkendu přečíst. Slíbil jsem mu, že i když musí být přes týden ve škole, o nic nepřijde. Ale že by v něm listoval někdo cizí…“

Střelil pohledem po Freddym, ten však jen pokrčil rameny. Všiml si, že tady o víkendu pobíhá nějaký mladík. Zřejmě to byl onen Jamie, o kterém Oscar mluvil. Očividně patřil k němu.

„Přísahám, že musel vypadnout z nějaké tašky. Chtěl jsem si vzít lahev, drcnul jsem do stolu a všechno se to sesypalo. Opravdu jsem se chtěl jen napít. Mohl byste požádat slečnu Tremblayovou, aby mě laskavě přestala ohrožovat svým slunečníkem?“

Konečně ho ta čarodějnice přestala bolestivě dloubat do žeber. Freddy si oddechl a protáhl si ztuhlá ramena.

„Jak jste se sem dostal?“ zeptal se Oscar Parker a otřel si z čela pot.

Vědci najali místní obyvatele, aby na několika místech kolem hrobky drželi stráž, aby dovnitř nepronikli nezvaní hosté.

Freddy se nepatrně ušklíbl. „Nikdo mi neřekl, že se sem nesmí.“

„Nevšiml jste si, že je tento prostor ohraničený páskami? Tady nemáte co pohledávat,“ ozval se Howard Carter. Zdálo se, že si o reportérovi udělal vlastní obrázek, který rozhodně nehrál v jeho prospěch.

„Už se to nestane.“

„Jestli vás tady ještě jednou přistihnu, zařídím, aby se reportéři *News Today* nesměli účastnit žádné tiskové konference týkající se Tutanchamonova hrobu. Rozumíme si?“ Howard Carter byl vedoucí tohoto naleziště a jeho hlas nyní zněl autoritativně.

„Ano, pane, omlouvám se.“ To by mu tak scházelo, aby ho úplně odřízli od zdroje informací. Vědci byli už tak skoupí na slovo, ale alespoň někteří z nich jim pravidelně poskytovali oficiální informace. Bohužel však byly určeny všem reportérům, a tak se o nich druhý den mohl dočíst celý svět. Freddy by zaprodal duši ďáblu, kdyby se mu podařilo získat

něco exkluzivního. Parkerův zápisník by byl dobrý začátek, ale bohužel mu to nevyšlo. Škoda.

Z hrobky vyšel lord Carnarvon a zamířil přímo k nim. Freddy ho znal z konferencí pořádaných v Zimním paláci. Byl to Carterův mecenáš, který ho dlouhé roky finančně podporoval, když se snažil najít hrob dětského krále. Teprve před pár dny přijel z Anglie do Egypta. Vtom se za ním objevilo nejrozkošnější stvoření, které Freddy kdy viděl. Ona dívka měla jemné rysy, štíhlou postavu a pohybovala se ladně jako víla. Když jí Freddy pohlédl do oříškově hnědých očí, ztratil řeč. Pochopil, že před ním stojí lady Evelyn Herbertová, lordova dcera, která již nějakou dobu pracovala jako jeho sekretářka.

„Co se to tady děje?“ zajímal se Carnarvon.

Freddy měl pocit, že k němu lordův hlas doléhá z velké dálky. Mladá žena po jeho boku zaměstnala všechny jeho smysly. Měla tak světlou pleť, že pod žhavým egyptským sluncem vypadala jako zjevení.

„Zase ti novináři,“ odsekl Carter. „Už jich mám plné zuby. Akorát nás zdržují.“

„Nechtěl jsem vás rušit, jen jsem se chtěl napít,“ trval na svém Freddy.

„Koukejte odsud okamžitě zmizet. Ať už vás tady nikdy nevidím.“ Carter napřáhl ruku a ukázal mu cestu zpět za pásku.

Freddy sklopil hlavu a pospíchal pryč. Když věděl, že už je vědcům z dohledu, udělal kličku a odbočil k zadní straně hrobky, kde nestáli žádní zvědavci. Byl tam jen Abdul, který hlídal cestu. Ten mu nyní nadzvedl pásku. „To jste se tam dlouho neohřál.“

„Načapali mě,“ procedil Freddy skrz zuby.

Abdul zbledl. „Řekl jste jim, kdo vás pustil dovnitř?“ V očích se mu zračila panika.

Freddy ho konejšivě poplácal po rameni. „Neboj se, kamaráde, novináři nikdy neprozrazují své zdroje a pomocníky.“

Nemusel Abdula dlouho přemlouvat, aby ho pustil na zakázané území. Stačilo mu podstrčit drobný bakšiš. Freddy usoudil, že tento Egypťan bude skvělý komplic, protože jako jeden z mála místních mluvil skvěle anglicky.

Freddy se posadil na okraj skály a poklepal rukou vedle sebe.

Egypťan zaváhal, ale nakonec uposlechl a sedl si vedle něj.

Freddy sáhl do náprsní kapsy a vytáhl z ní balíček bankovek. Několik z nich odpočítal a podal je Abdulovi.

Ten si peníze vzal a obočí mu vystřelilo téměř až k fezu.

„Abdule, ty jsi tady byl i v loňské sezóně, že? Takže určitě znáš lidi z týmu, viď?“

„Jen od vidění. Britové se baví spíše spolu a my si povídáme taky se svými krajany.“

„Co víš o tom Oscaru Parkerovi, který pracuje pro Cartera?“

Abdul pokýval hlavou. „Pana Parkera zná v Luxoru skoro každý. Byl to slavný egyptolog, jenže potom začal hrát a propadl alkoholu, a už to s ním šlo z kopce. Ještě před několika měsíci žil ve své pouštní vile jako poustevník.“

„Říkáš, že začal hrát a pít…“ Freddy si zamyšleně promnul bradu. Tenhle Parker je očividně dost labilní. Takoví lidé se dají lehce zmanipulovat. To si musí zapamatovat. „Teď to ale vypadá, že se dal zase dohromady, ne? Pan Carter by si přece nevzal do týmu nějakou trosku.“

Egypťan znovu přikývl. „V Qurně kolují o panu Parkerovi skoro až neuvěřitelné historky. Ta fotografka…“

„… slečna Victoria Parkerová?“

„Ano. Prý je to jeho dcera. Před dvaceti lety prožil románek s místní dívkou, která se postupem času vypracovala až na starší celého klanu. Jmenuje se Nesrin Almasiová a není nikdo, kdo by ji tu neznal. Když tehdy otěhotněla, poprosila bratra pana Parkera, aby vzal její dcerušku s sebou do Anglie, kde bude mít šanci na slušný život. Victoria se tady loni najednou objevila a podařilo se jí promluvit mu do duše. Dokonce si našel ženu, která ho podporuje.“

„Nějaká britská šlechtična?“

„Nepochází z vyšších kruhů. Je to spisovatelka, ale říká se, že je pěkně zazobaná. Oscar by jí měl být do smrti vděčný, vytáhla ho totiž z pěkné bryndy. Říká se to tak?“

Freddy zamyšleně přikývl. Oscar Parker byl tedy odkázaný na dobrosrdečnou ženu, pokud nechtěl spadnout zpátky na dno. Kdyby se někdo šikovný zaměřil na jeho minulost, mohlo by mu to zlomit vaz. Freddy si umínil, že toho muže nespustí z očí. Byl to důležitý člen Carterova týmu a Freddy tušil, že by se určitě nenechal dlouho přemlouvat, kdyby mu novinář navrhl určitou formu spolupráce. Potom si vzpomněl na tu nádhernou dívku. Možná o ní Abdul něco ví.

„Lord Carnarvon tentokrát nepřijel sám,“ prohodil ledabyle a upřeně se na Abdula zadíval.

Mladý Egypťan se rozzářil. „Lady Evelyn Herbertovou nám seslalo samo nebe. Nikdy jsem neviděl krásnější ženu. Je tak šarmantní a její pleť vypadá jako čerstvá smetana. To je přímo pastva pro oči!“

„No jo,“ mávl rukou Freddy. Nějaký Egypťan ho rozhodně nebude poučovat o tom, co by ho na mladé Britce mělo zaujmout. Měl dobrácké oči a v hrudi mu bušilo roztoužené srdce. Promnul si žebra, která ho po útoku té rozzuřené ženštiny stále pobolívala. „Co o ní víš? Je vdaná? Nebo zadaná?“

„Všichni moji kamarádi ji tajně milují, ona se na každého přátelsky usmívá, ale skoro nic o ní nevíme. My u ní nemáme šanci, ale ty bys to mohl zkusit, sidi.“ Abdul pokrčil rameny. „Přinejhorším ti dá košem. Když si ji představím v těch nádherných šatech, pokaždé se mi rozbuší srdce. Dneska se ženy často oblékají jako muži. Když vidím ženskou v kalhotách, chce se mi zvracet!“

Freddy vstal a oklepal si prach z kalhot. „Své cenné rady si můžeš nechat od cesty, milý Abdule. Nikdo se tě o ně neprosil.“

„Já bych řekl, že lady Evelyn je nezadaná," pokračoval Abdul, aniž by hnul brvou. „Jinak by přece nedoprovázela svého otce jako ocásek. Jen jsem zaslechl, že často hází očkem po panu Carterovi. Že by spolu něco měli?"

Ať už spolu ti dva něco měli, nebo ne – lady Evelyn byla každopádně přímo u zdroje. Jistě nebyla tak hloupá, aby dala přednost starému páprdovi, jako byl Carter, kdyby se o ni začal ucházet šarmantní Freddy Griffith. Ambiciózní novinář hned začal spřádat plány. Když ho před chvílí načapali, jak slídí u hrobky, připadal si jako naprostý hlupák, ale teď znovu zahořel touhou po triumfu. Nikdy si nenechal diktovat, kde končí hranice jeho kompetencí. On byl ten, kdo tyto hranice bořil a pokaždé dosáhl svého.